

РЕШЕНИЕ

№ 42621

гр. София, 18.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **4361** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по постъпила жалба от „Йеттел България“ ЕАД, чрез адв. В. К. – САК, срещу Заповед № 2990/20.03.2025г., издадена от председателя на Комисията за защита на потребителите (КЗП), с която е забранено на „Йеттел България“ ЕАД при осъществяване на своята дейност да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. първо от Закона за защита на потребителите, а именно: при отправено волеизявление за прекратяване на договор от страна на потребител да му се предоставя невярна информация относно размера на дължимите от него суми към датата на прекратяване на договорното правоотношение.

С жалбата се поддържа, че административният акт е незаконосъобразен, като се твърди, че е издаден в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Твърди се, че дружеството не е било уведомявано от административния орган за наличието на образувано производство по издаване на административен акт по чл. 68д, ал. 1, пр. 1 ЗЗП, което е в нарушение на чл. 26, ал. 1 АПК и сериозно ограничава правото на защита на „Йеттел България“ ЕАД, като подробно се излагат доводи, че дружеството, в качеството си на заинтересовано лице, е следвало да бъде уведомявано по смисъла на чл. 27 АПК да упражни правата си и да участва в производството, да прави писмени искания и възражения и да изразява становище по събраните доказателства съгласно чл. 34, ал. 3 АПК. Поддържа се, че е нарушен заложеният основен принцип в АПК, установяващ императивното задължение на административния орган в процедурата по издаване на индивидуалния административен акт да проведе всестранно, пълно и обективно изясняване на

всички факти и обстоятелства от значение за случая, както и да обсъди обясненията и възраженията на заинтересованите лица. Жалбоподателят счита, че липсват фактически и правни основания за издаване на заповедта, поради недоказаност на извършено от търговеца в конкретния случай - нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1, пр.1 от ЗЗП. Поддържа, че процесното нарушение не е установено по надлежния ред. В заповедта са преповторени описаните в констативния протокол факти и обстоятелства, които са приети за съществуващи на база възпроизведените фактически твърдения в потребителската жалба и изразяват единствено позицията на потребителя, като не са обсъдени възраженията на дружеството, както и извършената проверка и съответно установените факти, съответно в заповедта не става ясен най-съществен момент – с какви действия или бездействие е извършено нарушението и въз основа на какво е прието, че има извършено нарушение. Правното основание за издаването на акта и мотивите, респективно съдържанието му, са изведени не въз основа на събрани доказателства по реда на АПК и при липса на самостоятелно направено в това производство съвкупно изследване на всички факти и обстоятелства и искания и/или възражения на страните в производството. На следващо място, поддържа се, че освен гореописаното нарушение на чл. 26, ал. 1 АПК, в обжалвания акт е налице и нарушение на разпоредбата на чл. 68д, ал. 2 ЗЗП. Председателят на КЗП не е осъществил правомощието си да даде срок на дружеството, в рамките на който да проведе доказване относно наличието/липсата на факти и обстоятелства, които изключват квалифицирането на прилаганата от дружеството практика като нелоялна. Оспорват се изводите на административния орган, че е налице заблуждаваща нелоялна търговска практика. Твърди се, че описаните в оспорвания акт факти не субсумират състава на заблуждаваща нелоялна търговска практика по чл. 68г, ал. 4 във връзка с чл. 68д, ал. 1, предл. 1 от ЗЗП. Не е доказано съзнателно поведение от страна на търговеца към потребителя за предоставяне на невярна информация за размера на неустойката с определена цена, като елемент от фактическия състав на чл. 68, ал. 1, пр. 1 от ЗЗП. Отделно, в настоящия случай „Йетел България“ ЕАД не е имал поведение по предлагането на услуга от оператора по смисъла на легалната законова дефиниция на § 13, т. 23 ДР ЗЗП, тъй като се касае за упражняване на права по договора от трето лице, произтичащи от настъпилия факт на наследствено правоприемство, а не по силата на сключения между оператора и титуляря договор. Излага се, че при изчисление на неустойката е допусната техническа грешка от страна на обслужващия служител, за което операторът бил своевременно уведомен и са предприети незабавни действия по отстраняване ѝ. Жалбоподателят твърди, че от страна на административния орган не е извършена преценка за наличие или вероятност от съществено изменение на икономическото поведение на потребителите по смисъла на § 13, т. 25 ЗЗП. В заключение сочи, че в настоящата хипотеза не са били налице материалните предпоставки на чл. 68д, ал. 1, пр.1 ЗЗП и следователно използваната търговска практика, макар и съдържаща невярна информация, не е заблуждаваща.

По изложените в жалбата съображения се претендира отмяна на оспорената заповед, както и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адв. К., която поддържа жалбата. Излагат се допълнителни съображения по основателността на жалбата.

Ответникът – председателят на Комисията за защита на потребителите, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. Г. и юрк. А., които оспорват жалбата. Излагат съображения за неоснователност на така подадената жалба, като претендират отхвърлянето ѝ, както и присъждане на разноски.

С. градска прокуратура не взема участие в производството.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства,

приема за установено следното от фактическа страна:

Липсва спор по делото, а и се установява от представените с преписката писмени доказателства, че административното производство е образувано по постъпила в ТО - М. при КЗП жалба с вх. № М-03-207/10.02.2025г. от наследници на починал потребител /титуляр по договор, сключен с дружеството-жалбоподател/, с която е посочено, че на няколко пъти са посетили офис на „Йеттел България“ ЕАД, намиращ се в [населено място], на [улица], ет. 1, с цел прекратяване на сключен договор за мобилни услуги на името на починалия им брат, като са представили необходимите документи, включително заявление за отказ, за да прекратят договора. С мотив, че първо трябва да бъдат заплатени всички задължения на потребителя, им било отказано приемането на заявлението. Първоначално били информирани, че задълженията са в размер на 60 лв., а при следващото посещение - в размер на 360 лв., без да им бъде разяснено защо сумата се е повишила и какво е включено в нея. Посочено е, че на 04.02.2025г. жалбоподателите отново посетили същия офис, като отново получили отказ за прием на документите. Изискана им била сума в размер на 312 лв. След внасяне на определената сума от страна на дружеството им е предоставена за подпис бланка - заявление за отказ от договор, като се твърди, че за извършеното плащане търговецът не е предоставил фактура. Направено е искане до КЗП за извършване на проверка и за разяснения реално ли е изчислена внесената от тях сума и какво включва, колко на брой договори за услуги са сключени с починалия титуляр и правомерни ли са действията на оператора да изисква да се заплатят задълженията му, за да се прекрати договор за услуга.

Към жалбата са приложени подписано от единия наследник заявление за отказ от услуги, удостоверение за наследници и издаден фискален бон от 04.02.2025г. за сума в размер на 312,43 лв., с посочено основание за плащане „други“.

По постъпилата жалба е извършена проверка от длъжностни лица при ТО М. при КЗП, за която е съставен констативен протокол с № К-2772630. На проверката е присъствал управителят на горепосочения офис на „Йеттел България“ ЕАД, който е запознат с жалбата, както и е изискана информация за това колко мобилни номера има на името на починалия титуляр. От страна на служителя е представена информация, че същите са три броя, но към момента на проверката и трите договора за услуги са прекратени. Посочил е, че сумата, заплатена от наследниците на починалия титуляр в размер на 312,73 лв. е за устройство (най-вероятно мобилен апарат), но повече информация не била налична.

С констативния протокол са изискани следните документи: всички договори за услуги, сключени с лицето и информация какви са (преди тяхното прекратяване); последните месечни такси - за последните четири месеца, и издадените по тях фактури, с разбивки за ползваните услуги и потребление; сметката (фактурата) за сумата от 312,43 лв., платена от наследниците, и становище по жалбата.

Представено е по електронен път на 19.02.2025г. становище от „Йеттел България“ ЕАД, с което са приложени договор за мобилни услуги №[ЕИК]/11.10.2023 г. и допълнителни споразумения, договори за лизинг за базови аксесоари, фактури с № № [ЕГН]/05.10.2024г., [ЕГН]/05.11.2024г., [ЕИК]/05.12.2024г., [ЕГН]/05.01.2025г. и [ЕГН]/05.02.2025г., заявление за отказ от услуги - заявка №[ЕИК]/04.02.2025г., застрахователни полици. В становището си търговецът е разяснил процедурата, която служителите на компанията следват при прекратяване на договори на починал титуляр. Посочил е, че е извършил проверка по случая и тя не е установила на потребителя да е предоставена информация от служителите, че има право да прекрати действащите на името на починалото лице договори само при условие, че заплати дължимите суми по издадените фактури. Посочено е, че са налице неплатени задължения за оставащи лизингови вноски за взети на лизинг базови аксесоари и зарядно, възлизащи в общ размер на 312,43 лв., които начисления са отразени

в заявлението за отказ в ред „неплатени задължения за всички посочени в заявлението номера“. Направено е уточнение, че при деактивация на един от трите номера на името на титуляря е допусната техническа грешка от страна на служител, поради което по абонатния номер на титуляря са начислени неустойки за услуга в размер в размер на 207,86 лв. без ДДС.

Въз основа на констатациите при извършената проверка и взето решение на Комисията по т. 4 от Протокол № 18 от 20.03.2025г. е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № 2990/20.03.2025 г. на председателя на КЗП, с която на основание чл. 68л, ал. 1 във вр. с чл. 68в във вр. с чл. 68г, ал. 4 във вр. с чл. 68д, ал. 1, предл. първо /съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща/ от Закона за защита на потребителите е забранено на „Йеттел България“ ЕАД при осъществяване на своята дейност да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. първо ЗЗП, а именно: при отправено волеизявление за прекратяване на договор от страна на потребител да му се предоставя невярна информация относно размера на дължимите от него суми към датата на прекратяване на договорното правоотношение.

Прието е за установено, че на 04.02.2025 г. търговецът е предоставил невярна информация на жалбоподателите за дължимата към този момент сума на абонатния номер на починалия титуляр по сключените от него договори, което е повлияло на решението им да я заплатят. Посочено е, че сумата в размер на 312,43 лв., отразена в заявлението за отказ от услуги като неплатено задължение към 04.02.2025 г., дори не съответства на начислената сума в издадената на 05.02.2025 г. фактура, според която задължението на потребителя е 309,50 лв., т.е., с 2,93 лв. по-малко и съответно е надвнесена тази сума. Крайното задължение реално също е по-малко с 207,86 лв. без ДДС, поради неправомерно начислените неустойки. Изложени са мотиви, че всички тези действия на търговеца противоречат на изискванията за добросъвестност и професионална компетентност, в качеството му на по-силната страна в договорните правоотношения. Предоставената от него невярна информация за дължимата от наследниците сума ги е въвела в заблуждение да заплатят сумата в размер на 312,43 лв. Невярна е и информацията за дължими от тях неустойки и в издадената фактура на 05.02.2025 г.

Прието е, че последвалата корекция на грешката не омаловажава допуснатата грешка. Търговецът не е предприел никакви действия да отстрани своите грешки до момента на проверката на КЗП, а едва след като е запознат с жалбата е посочил, че ще ги коригира в следваща фактура, като и не е уведомил жалбоподателите, че ще могат да получат сумата и да посочат по какъв начин да им я възстанови, без да правят разходи за това. По тези съображения и въз основа на събраните доказателства е формиран извод, че се потвърждава по несъмнен начин, че при извършване на дейността си „Йеттел България“ ЕАД използва нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1, предложение 1 /съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща/, във връзка с чл. 68г, ал.4, във връзка с чл. 68в от Закона за защита на потребителите.

Видно е от представения по делото констативен протокол № К-2771638 от 26.03.2025г., че заповедта е връчена на жалбоподателя на 26.03.2025г. Жалбата е подадена с вх. № Ц-03-4367/09.04.2025г. по описа на КЗП.

Други относими доказателства не са представени от страните по делото.

При така установеното от фактическа страна и след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 АПК, съдът формира следните правни изводи:

Предмет на оспорване пред настоящата инстанция е заповед на председателя на КЗП, с която на жалбоподателя е забранено да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла

на чл. 68д, ал. 1, предл. първо 33П, а именно: при отправено волеизявление за прекратяване на договор от страна на потребител да му се предоставя невярна информация относно размера на дължимите от него суми към датата на прекратяване на договорното правоотношение.

Жалбата е подадена срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, от надлежна страна, адресат на забраната за използване на нелоялна търговска практика, и в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, като съображенията за този извод са следните: Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – председателя на Комисията за защита на потребителите, като компетентността му произтича от разпоредбата на чл. 68л, ал. 1 33П, която предвижда, че когато Комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането ѝ.

Спазена е предписаната от закона форма, доколкото разпоредбите на 33П не предвиждат различни изисквания от установените в чл. 59 АПК. Заповедта е издадена в писмена форма, посочени са издателят на акта, адресатът, фактическите и правните основания за издаването ѝ, което осигурява възможност на жалбоподателя да разбере волята на административния орган и да организира адекватно защитата на правата и интересите си. Мотивите на акта, като единство от фактическите и правни основания за издаването му, имат съществено значение и при осъществяване на съдебния контрол за законосъобразност, тъй като липсата им възпрепятства този контрол и представлява самостоятелно основание за отмяна на издадения акт като нарушение на неговата форма. В случая са налице ясни мотиви и разпоредителна част, от които може да се направи извод какви са причините за постановената забрана за използване на нелоялна заблуждаваща търговска практика. Конкретно е описано действието, което органът е възприел като заблуждаваща търговска практика, поради което не може да се сподели становището, че в заповедта не се съдържа коректно описание на използваната от дружеството търговска практика. Съдът приема, на следващо място, че при издаването на заповедта са спазени специалните административнопроизводствени правила по 33П. Установява се от приетите по делото писмени доказателства, че административното производство е образувано в съответствие с чл. 68л, ал. 4, пр. 1 33П, съответно за изясняване на фактите длъжностни лица на КЗП са извършили проверка и са съставили констативен протокол, в който са отразени резултатите от извършената проверка.

Противно на изложеното в жалбата, не се установиха съществени нарушения в административното производство, които да се довели до ограничаване на правото на участие на жалбоподателя в производството. Установи се от доказателствата по делото, че констативният протокол от първоначално извършената проверка е подписан от присъствалия служител на дружеството – И. Я., и е връчен на последния. Нещо повече, жалбоподателят е упражнил правото си на възражение по направените констатации, като е представил становище. Отделно от горното, дори и дружеството – жалбоподател да не беше уведомено, то това нарушение не може автоматично да се определи като съществено по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК. В съответствие с последователната съдебна практика съществено е само това нарушение, което ако не е било допуснато, би могло да доведе до други фактически установявания на органа и до друго решение на въпроса, предмет на производството. Правото на защита на жалбоподателя е обезпечено в пълен обем в съдебното производство по оспорване на процесната заповед, в което той е имал възможността да противопостави всички свои възражения и да представи и посочи всички доказателства, които желае да бъдат събрани. Ето защо и предвид упражненото право на съдебно оспорване от страна на жалбоподателя и задължението на съда да събере доказателства и провери

обжалвания акт на всички основания по чл. 146 АПК, правото му на защита не е накърнено по никакъв начин. Уместно е да се посочи, че мотивите на органа са предоставени на жалбоподателя - в случая те са част от съдържанието на акта, преди той да подаде жалба срещу този акт. Наличието и пълнотата на мотивите на оспорения акт обезпечават правото на жалбоподателя на ефективна съдебна защита, както и принципа на равнопоставеност на страните в съдебното производство.

В хода на административното производство са изяснени релевантните за случая факти и са събрани относимите доказателства. Преценката на административния орган е направена, след като са обсъдени всички релевантни за случая обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. В този смисъл неоснователно е възражението за допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като при извършването на проверката не са изследвани релевантните факти, респективно не са събрани необходимите доказателства от значение за преценката дали е използвана нелоялна търговска практика. Противно на поддържаното от жалбоподателя становище, събрани са необходимите доказателства относно соченото нарушение, допуснато в хода на работата в съответния офис на мобилния оператор, както и органът е обсъдил изтъкнатите от страна на дружеството възражения, като обосновава ги е приел за неоснователни. Следва да се посочи, че изложените факти не се и оспорват, а от друга страна, твърденията, които целят да опровергаят наличието на нелоялна търговска практика, са свързани с настъпването на последващи факти посредством действия от страна на търговеца след установената грешка. Настоящият съдебен състав намира така извършените последващи действия от страна на търговеца за ирелевантни относно правнозначимия факт на допуснато поведение на служител, което противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и е възможно да промени съществено икономическото поведение на потребителя, до когото е адресирано.

Горното обосновава извода, че релевантните по случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед. В крайна сметка оспорената заповед съдържа фактите по подадената пред КЗП жалба и извършената проверка, решението на Комисията, като е извършен анализ на нарушението и по-конкретно е отразено по какъв начин дружеството е нарушило разпоредбите на ЗЗП и кое точно е възприето като възможност потребителите да бъдат заблудени. По горните съображения съдът приема, че оспореният акт е постановен в съответствие с процесуалните правила за това, като органът не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до отмяна на заповедта на процесуално основание, поради което следва да се извърши проверка за съответствието на акта с материалния закон – чл. 146, т. 4 АПК, доколкото в действителност спорът по делото се съсредоточава основно по въпроса допуснато ли е при издаване на оспорената заповед противоречие с материалноправните разпоредби.

Съдът приема, че заповедта е издадена и при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно § 13, т. 23 от ДР на ЗЗП "търговска практика" е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите.

С оглед защита на потребителите от нелоялни търговски практики и от техните вредни последици, разпоредбата на чл. 68в ЗЗП забранява императивно използването на такава. Съобразно чл. 68г, ал. 4 ЗЗП нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по

чл. 68д – 68к ЗЗП. Съгласно разпоредбата на чл. 68д, ал. 1 търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика.

Константна е съдебната практика на Върховния административен съд, че преценката дали пазарното поведение на търговеца осъществява състава на заблуждаваща търговска практика, като проявна форма на забранена нелоялна търговска практика, следва да бъде извършвана за всеки отделен случай при съвкупна и обективна оценка на доказателствата. Така, например, решение № 15363/11.12.2018 г., постановено по адм. дело № 11267/2017 г., VII отд. на Върховния административен съд, решение № 9627/15.07.2020 г., постановено по адм. дело № 7983/2019 г., VII отд. на Върховния административен съд и др.

Фактическият състав на нелоялната заблуждаваща търговска практика по чл. 68д, ал. 1, пр. 1 ЗЗП изисква да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: осъществяването на търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; тази търговска практика да съдържа заблуждаваща, невярна информация и следователно подвеждаща; да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика. В този смисъл, например, решение № 12167 от 7.12.2023 г. на ВАС по адм. д. № 3102/2023 г., VII отд.

Страните не спорят, че оспорващото дружество е търговец по см. на § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП, съобразно която норма това е всяко физическо или юридическо лице, което продава или предлага за продажба стоки, предоставя услуги или сключва договор с потребител като част от своята търговска или професионална дейност в публичния или в частния сектор, както и всяко лице, което действа от негово име и за негова сметка.

Според дефиницията по § 13, т.28 от ДР на ЗЗП "добросъвестност и професионална компетентност" е степента на специални познания, умения и грижи, които може да се очаква да бъдат притежавани и проявени от търговеца спрямо потребителя съгласно почтените пазарни практики и/или принципа за добросъвестност в сферата на дейност, упражнявана от търговеца, а "съществено изменение на икономическото поведение на потребителите" е използването на търговска практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе информирано решение, което води до вземане на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговска практика /§ 13, т. 25 от ДР на ЗЗП/. В съответствие с § 13, т. 31 от ДР на ЗЗП търговско решение е всяко решение, взето от потребител за това дали да закупи стока или услуга, за начините и условията за нейното закупуване, дали да извърши цялостно или частично плащане, дали да задържи стоката, или да се разпорежи с нея, да упражни правата си, предвидени в договора по отношение на стоката или услугата, независимо от това, дали потребителят решава да предприеме действие или не.

Съобразно изложеното по-горе и въз основа на цитираните легални дефиниции се обосновава извод, че посочените разпоредби, регламентиращи нелоялните търговски практики, намират приложение и спрямо дейността на жалбоподателя, в частност действията на търговеца относно изчисления размер на дължимите суми от наследниците на починалия титуляр към датата на прекратяване на договорното правоотношение. В случая предоставената от него невярна информация за дължимата сума ги е въвела в заблуждение да заплатят сумата в размер на 312,43 лв., като е невярна и информацията за дължимите от тях неустойки по издадена фактура от

05.02.2025г. За да се приеме заявлението за прекратяване на услуга, наследниците на починалия титуляр са заплатили недължима сума, като доводът на търговеца за допусната техническа грешка при изчисляване на тази сума от служителя, както и фактическото последващо действие за издаване на коригираща фактура, не санират липсата на добросъвестност и професионална компетентност на търговеца. Правилно е прието от председателя на КЗП, че посочената търговска практика противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност, тъй като променя съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга. В процесния случай наследниците на потребителя са поискали прекратяване на договора и са заплатили неустойка за това, а резултат на нелоялната търговска практика е погрешно изчислената и събрана сума за това.

С оглед гореизложеното съдът приема, че установените факти субсумират състава на заблуждаваща нелоялна търговска практика по чл. 68д, ал. 1, пр. 1, във вр. чл. 68г, ал. 4, във вр. с чл. 68в от ЗЗП, чието прилагане правилно е забранено с оспорената заповед.

Административният акт е съответен и на целта на закона, формулирана в чл.68б ЗЗП – осигуряване защита на потребителите срещу нелоялни търговски практики преди, по време на и след отправяне на предложение от търговец до потребител и/или сключване на договор за продажба на стоки или предоставяне на услуги. С наложената принудителна административна мярка се постига заложената цел да бъде прекратена констатирана нелоялна търговска практика, както и да бъде осуетено бъдещото ѝ ползване. Принудителната административна мярка има преустановителен и превантивен характер. Основната ѝ цел е да осуети възможността на търговеца да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява административно наказание. Ако деянието не е преустановено, принудителната административна мярка ще има допълнително и преустановително действие. В този смисъл логично и административният орган не е посочил никакъв период от време на забрана за приложение на установената порочна търговска практика. Използваният в заповедта израз "да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика" следва да се разбира в смисъл жалбоподателят да се въздържа изобщо занапред от прилагането на тази практика по установения от контролния орган начин.

Предвид гореизложеното обоснован е изводът за кумулативното наличие на предпоставките на нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 ЗЗП. При действието на нормативната забрана за нелоялни търговски практики, към които спадат и заблуждаващите такива - чл. 68в, чл. 68г, ал. 4 и чл. 68д, ал. 1 ЗЗП, и при установените по делото факти за представяне на невярна информация относно размера на дължимите за минал период суми, предоставена на наследниците на починалия титуляр на договора, и изискването за заплащане на недължими суми, и в този смисъл наличието на възможност за вземане на търговско решение от страна на средния потребител, което той не би взел без използването на търговската практика, председателят на КЗП обосновава е приел, че е налице нелоялна търговска практика и с оспорената заповед е забранил използването ѝ.

Въз основа на горното съдът приема, че Заповед № 2990/20.03.2025 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите е законосъобразен административен акт и по отношение на нея не е налице някое от отменителните основания по чл.146 АПК. Този извод обуславя неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

По разностите в производството.

При този изход на спора и своевременно претендираното от процесуалните представители на ответника юрисконсултско възнаграждение, жалбоподателят следва да бъде осъден да му заплати сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 72 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Йеттел България“ ЕАД срещу Заповед № 2990/20.03.2025 г., издадена от председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА „Йеттел България“ ЕАД да заплати на Комисията за защита на потребителите сума в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: